

11. СТОРІНКИ ПАМ'ЯТІ

Pro memoria

Професор Володимир Максимів – видатна постать в історії лісотехнічної освіти і науки

Ю. Ю. Туниця, М. Г. Адамовський, П. А. Бехта, П. В. Білей, В. М. Голубець, О. А. Кійко, Г. Т. Криницький, Б. Я. Кшивецький, В. О. Маєвський, С. І. Миклуш, Я. І. Соколовський

Живемо і діємо у часи, коли процеси становлення української державності змушують кожного з нас щоденно робити непростий вибір, усвідомлюючи як безцінність назавжди утраченого, так і неперехідну вартість того, що мали і маємо, що зуміли зробити, зберегти і донести до нас наші попередники.

Наше сьогодні – це ще й час великих випробувань для української освіти і науки. Це час, коли усі ми, насамперед вчені й викладачі, маємо усвідомити найголовніше своє завдання – прийти до нинішнього студента, завтрашнього фахівця і громадянина України, з новими науковими ідеями, достатніми професійними знаннями та високою культурою викладання. Відомий історик С. І. Вавилов влучно зазначив: «Наука не може обмежитись розвитком ідей – в однаковій мірі вона мусить торкатися живих людей, з їхніми особливостями, талантами, залежністю від соціальних умов, країни й епохи... Життя й діяльність передових людей – дуже важливий чинник у розвитку науки, а їхній життєпис є необхідною частиною історії науки».

Ці слова у наш час набувають особливої гостроти й актуальності, адже, окрім усього, наука – це важкий труд, і справжні вчені – великі трудівники, які ніколи не знали і не знають втоми у зведенні гігантської споруди – людського знання. Одні закладали підвалини цієї величної будівлі, інші – зводили стіни, ще інші – перекидали ажурні арки, з'єднуючи те, що, здавалось би, не можна поєднати. Доля кожного вченого є складовою історії науки в цілому. Але важливо не лише повернути незаслужено забуті чи штучно вилучені з історії української освіти і науки імена, але й віддати належну шану тим, хто ще недавно невтомно трудився на її ниві поруч з нами.

До таких великих трудівників науки й освіти належав і Володимир Михайлович Максимів, який так раптово і несподівано для нас усіх відійшов нещодавно у вічність.

Все своє життя доктор технічних наук, професор, академік і віце-президент Лісівничої акаде-

мії наук України Володимир Максимів присвятив невтомній праці на освітянській і науковій ниві саме у Національному лісотехнічному університеті України. У стінах нашого університету він працював на різних посадах: інженером, завідувачем лабораторії, молодшим і старшим науковим співробітником, старшим викладачем, доцентом, професором, деканом факультету, директором навчально-наукового інституту і проректором з наукової роботи. Завжди і всюди як чудовий організатор, неординарна, талановита особистість, людина енциклопедичних знань, вчений світового рівня, він умів залучати до співпраці багатьох людей, передаючи їм своє натхнення, ентузіазм та працелюбність. Його життєвий досвід, мудрість, талант передбачення та вміння знайти підхід до людей дали змогу сформувати потужну команду однодумців-професіоналів для вирішення важливих навчальних, наукових, виробничих та організаційних завдань.

Народився Володимир Максимів 9 лютого 1956 року в с. Вовків, що на Перемишлянщині. У 1975 р. з відзнакою закінчив Львівський технікум механічної обробки деревини (нині – Технологічний коледж Національного лісотехнічного університету України) за спеціальністю «Меблеве виробництво». У 1980 р. закінчив з відзнакою Львівський лісотехнічний інститут (нині – Національний лісотехнічний університет України) за спеціальністю «Технології деревообробки» і здобув кваліфікацію інженера-технолога. У 1988 р. захистив кандидатську дисертацію «Інтенсифікація функціонування стрічкопильових лісопиляльних потоків», а в 1999 р. – докторську дисертацію «Методи обґрунтування ефективних варіантів ліній меблевого виробництва». У 1993 р. отримав учене звання доцента, а в 2002 р. – професора.

З ініціативи та за безпосередньої участі Володимира Михайловича у 2008 р. було відкрито нову наукову спеціальність 05.23.06 – технологія деревообробки, виготовлення меблів та виробів з

деревини і сформовано спеціалізовану вчену раду для захисту докторських та кандидатських дисертацій, головою якої він став.

У 2011 р. в університеті організовано кафедру технологій лісопиляння, столярних і дерев'яних будівельних виробів, яку професор В. М. Максимів очолював до 2014 року. З 2007 р. він був також головним редактором міжвідомчого науково-технічного журналу «Лісове господарство, лісова, паперова і деревообробна промисловість» («Forestry, Forest, Paper and Woodworking Industry»), для якого сформував міжнародну редакційну колегію та запровадив публікацію наукових статей англійською мовою.

Значний обсяг роботи учений здійснював як голова Науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з напрямку «Деревооброблювальні технології» та голова підкомісії «Деревообробні та меблеві технології» Науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з будівництва і технологій. Впродовж 2000-2013 рр. він був членом експертних рад у Вищій атестаційній та Державній акредитаційній комісіях.

Наукові інтереси професора В. М. Максиміва були пов'язані із підвищенням ефективності функціонування технологічних потоків, дослідженням процесів виробництва пилопродукції та раціональним використанням деревини. Вагомими результатами його наукових пошуків стали нові та вдосконалені методи і моделі підвищення ефективності функціонування потокових ліній деревообробних та меблевих виробництв. Значний внесок зробив він у теорію та практику виробництва пиломатеріалів спеціального призначення. Водночас, наукова діяльність професора

В. М. Максиміва була тісно пов'язана із виробництвом – впродовж останніх п'ятнадцяти років він був керівником низки госпдоговірних і держбюджетних науково-дослідних робіт.

Усвідомлюючи проблеми і потреби сучасної освіти та науки, професор В. М. Максимів ініціював видання 11 підручників, опублікував чотири монографії та понад 180 статей у вітчизняних і зарубіжних виданнях. Під його керівництвом захищено три докторські та п'ять кандидатських дисертацій.

Вагомий внесок професора В. М. Максиміва у розвиток української науки і підготовку фахівців високо оцінено громадськістю та державою. Учений удостоєний багатьох поважних звань і нагород. Серед них, Почесні грамоти Верховної Ради України, Міністерства освіти і науки України, Міністерства промислової політики, Львівської обласної державної адміністрації та Національного лісотехнічного університету України; подяки міських голів Києва та Львова; Золотий Герб м. Львова; нагрудний знак «Відмінник освіти України» та інші нагороди. Без сумніву, жодна з них неспроможна виміряти силу та енергію його таланту і мужності, працелюбства і людяності.

Як щира, відверта і мудра людина, професор В. М. Максимів завжди вмів об'єднати навколо себе однодумців – людей з різними характерами, поглядами, долями, об'єднати і згуртувати задля досягнення високої і благородної мети – процвітання нашого університету, української науки, відродження освіти нашого регіону та України в цілому.

Ім'я професора Володимира Максиміва поправу увійде в історію вітчизняної науки і освіти, а його учні послідовники продовжуватимуть його благородну справу.